

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă Tsukanov Anton către Inspectoratul General pentru Migrație, terț Serviciul de Informații și Securitate, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

împotriva deciziei din 5 martie 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-585/25
NR. PIGD 2-24033780-01-3ra-07082025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, jud. I. Batbacaru,
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Sîrbu, A. Braga, A. Cașcaval,

24 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 26 martie 2023, Tsukanov Anton a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând:

- anularea actului administrativ individual defavorabil – Decizia nr. 471/24DAA emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie prin care a fost respinsă cererea de acordare a azilului în Republica Moldova, ca fiind ilegal;
- obligarea Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie la acordarea unei forme de protecție internațională reclamantului Tsukanov Anton, în temeiul art. 16 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova

2. În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 20 februarie 2024 Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie a întocmit Decizia nr. 471/24DAA prin care a fost respinsă cererea reclamantului de acordare a azilului în Republica Moldova. Un exemplar al deciziei i-a fost înmănat și adus la cunoștință la data de 27 februarie 2024.

3. Notează că, potrivit circumstanțelor de fapt relatate în cadrul interviului Tsukanov Anton s-a născut în reg. Harkov, Ucraina. Este de naționalitate ucrainean și de religie creștin-ortodox. La data de 26 decembrie 2022 s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu o cerere pentru acordarea protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova. Tsukanov Anton a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în luna decembrie 2022. La trecerea frontierei de stat în Republica Moldova a fost anunțat că se află în căutare internațională de către autoritățile Federației Ruse și plasat în arest preventiv în Penitenciarul nr. 13. mun. Chișinău, unde a stat cel mult 10 zile. Pe teritoriul Federației Ruse a activat într-o companie în domeniul construcțiilor. Din cauza acestei activități, precum că nu a efectuat lucrări calitative este anunțat în căutare internațională de către autoritățile Federației Ruse.

4. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, a invocat că, în Federația Rusă nu poate să locuiască din considerent că o consideră țară agresoare, unde se încalcă flagrant drepturile și libertățile omului. În Federația Rusă nu vrea și nu poate să se întoarcă din cauza regimului autoritar instaurat. Federația Rusă nu mai este la ora actuală un stat de drept, iar autoritățile nu sunt o garanție în apărarea intereselor cetățenilor, ci un instrument care acționează în interesele regimului dictatorial. Incontestabil acest fapt este confirmat odată cu declararea

operațiunii speciale și atacurile armate îndreptate asupra Ucrainei la 24 februarie 2022. Declararea de către Președintele Vladimir Putin la 23 septembrie 2022 a mobilizării cetățenilor Federației Ruse și înrolarea în trupele armate pentru a lupta împotriva Ucrainei a cărui cetățenie o deține este un motiv suplimentar pentru care a solicitat azil politic.

5. Totodată, relevant este faptul că la moment Codul penal al Federației Ruse conține mai multe articole de genul: Articolul 275. Trădarea de patrie; Articolul 207.3. Răspândirea publică a informațiilor false despre utilizarea forțelor armate ale Federației Ruse, exercitarea de către organele de stat ale Federației Ruse a atribuțiilor lor, acordarea asistenței formațiunilor, organizațiilor sau voluntarilor în îndeplinirea sarcinilor atribuite Forțele armate ale Federației Ruse sau trupelor Gărzii Naționale ale Federației Ruse; Articolul 280.1. Apeluri publice pentru acțiuni care vizează încălcarea integrității teritoriale a Federației Ruse; Articolul 280.2. încălcarea integrității teritoriale a Federației Ruse; Articolul 280.3. Acțiuni publice care vizează discreditarea utilizării forțelor armate ale Federației Ruse pentru a proteja interesele Federației Ruse și ale cetățenilor săi, menținerea păcii și securității internaționale, exercitarea de către organele de stat ale Federației Ruse a atribuțiilor lor, acordarea de asistentă voluntarilor, formațiuni, organizații sau persoane în îndeplinirea sarcinilor atribuite Forțelor Armate ale Federației Ruse sau trupelor Gărzii Naționale a Federației Ruse.

6. Subliniază că, în baza normelor legale menționate Federația Rusă condamnă persoanele doar pentru singurul motiv că numesc războiul - război sau susțin Forțele Armate ale Ucrainei.

7. Totodată, acordarea asistenței financiare, materiale Forțelor Armate ale Ucrainei este tratată de către autoritățile rusești drept o trădare de patrie. De exemplu, serviciul de presă al Procuraturii Generale FR a declarat de mai multe ori că *„Urmează de reținut faptul că acordarea asistenței financiare, logistică, de consultanță sau de altă natură unui stat străin, organizație internațională sau străină sau reprezentanților acestora în activități îndreptate împotriva securității Federației Ruse conține elemente ale unei infracțiuni în temeiul articolului 275 din Codul penal al Federației Ruse (trădare de patrie)”*. Sancțiunea articolului prevede până la 20 de ani închisoare.

8. Relevă că, în circumstanțele în care a efectuat susținerea materială a Forțelor Armate Ucrainei acțiunile lui pe teritoriul Federației Ruse sunt condamnabile cu pedepse penale. De fapt, el este urmărit penal pe motiv de poziția sa politică, socială care se rezumă la următoarele – acțiunile Federației Ruse pe teritoriul Ucrainei reprezintă prin sine acțiuni de război și Forțele Armate Ucrainei merită să fie susținute.

9. Prin urmare, nu are nici o speranță legitimă ca la întoarcerea în Federația Rusă nu va fi urmărit penal pentru acțiunile de susținere a Forțelor Armate

Ucrainei, precum că viața și integritatea sa (și familiei sale) în calitate de cetățean ucrainean nu vor fi puse în pericol.

10. Indică că, în motivarea Deciziei Direcției azil și apatridie din 20 februarie 2024 s-a decis respingerea cererii lui Tsukanov Anton, deoarece acesta nu întrunește condițiile necesare, dat fiind faptul că nu au fost identificate acte de persecuție în trecut, respectiv nu pot fi identificați nici agenți de persecuție fapt care duce la concluzia neimpunerii examinării elementului dat, astfel cererea nu îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat prevăzute de art. 60 alin. (1) lit. c) a Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

11. Consideră Decizia Direcției azil și apatridie din 20 februarie 2024 ca fiind neîntemeiată și pasibilă anulării din următoarele motive.

12. Indică că, se află în Republica Moldova împreună cu soția sa - Tsukanova Valeria căreia la data de 11 august 2023 Inspectoratul General pentru Migrație i-a acordat protecție umanitară pe un termen de 3 ani de zile și copilul Tsukanov Miron, care s-a născut pe teritoriul Republicii Moldova.

13. Astfel, refuzul autorităților de a-i acorda o formă de protecție prevăzută de art. 16 a Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova duce inclusiv și la încălcarea dreptului la reîntregirea familie în scopul păstrării unității familiei și încălcarea interesul superior al copilului în conformitate cu Convenția cu privire la drepturile copilului din 1989. Direcția azil și apatridie nu a analizat cererea solicitantului de azil potrivit circumstanțelor descrise în interviu, de fapt analiza făcută, se referă la un aspect de ordin general fără a fi raportat la situația individuală a lui Tsukanov Anton, care a invocat temeri serioase de fi supus repercusiunilor în Federația Rusă. În pofida acestui fapt, pârâtul analizând cererea solicitantei din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art. 45 alin. (3) din Legea nr.270 din 18.12.2018 privind azilul în Republica Moldova a conchis că în baza analizei existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției și analizei vătămarilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, a ajuns la concluzia că lipsesc aceste riscuri.

14. Totodată, Direcția azil și apatridie nu a făcut nici o referire în decizia contestată la respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului de către autoritățile naționale din Federația Rusă, în contextul evenimentelor alarmante de ordin politic care au loc.

15. Menționează că, la 16 martie 2022 Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a decis să revoce imediat statutul Federației Ruse de membru al Consiliului Europei, întrucât Federația Rusă, la rândul său, a decis să părăsească Consiliul Europei la 15 martie 2022, privând cetățenii ruși de protecția consacrată în Convenția europeană a drepturilor omului și refuzându-le accesul la căi de atac în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

16. Mai indică că, conform reglementărilor internaționale, statutul de refugiat poate fi acordat acelor persoane care, având temeri întemeiate de a fi persecutate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, nu pot sau nu doresc protecția tarii ale căror cetățeni sau rezidenți sânt. Refugiatul este o persoană care este lipsită de protecția statului din care provine și, ca urmare, este nevoit să caute această protecție în altă parte.

17. Citând dispozițiile art. 42, 43 alin. (1) Legea nr. 270 privind azilul, afirmă că cele consfințite în Constituție, realizarea drepturilor și libertăților cetățenilor, respectarea principiilor diriguitoare poartă un caracter formal. În cazul în speță agentul de persecuție este statul Federația Rusă și anume organele care apără ordinea de drept, iar Decizia Direcția azil și apatridie din 22 februarie 2024 nr.471/24DAA concluzionează că nu a fost identificat nici un agent de persecuție. Temerea de persecuție poate fi rezultatul raportului dintre experiența trăită și cea anticipată. Astfel persecuția poate fi determinată nu numai de o experiență trăită individual, ci și de nevoia de evitare a unei situații ce ar atrage riscul viitor și previzibil al persecuției.

18. Decizia Direcției azil și apatridie în concluzie se bazează doar pe faptul că solicitanta de azil nu este credibilă cu privire la declarațiile invocate în interviu, deoarece se poate întoarce în țară fără vreun pericol de fi supusă torturii sau actelor de persecuție.

19. Consideră că, în cazul în speță, cerințele legale sunt întrunite, adică reclamantul se află în afara țării de origine, este prezentă și noțiunea de temere bine întemeiată de a fi persecutat, deoarece se atestă o instabilitate de ordin politic în Federația Rusă, iar autoritățile statului nu oferă protecția necesară, astfel persistă riscul de fi supus persecuției la întoarcerea în țara de origine, mai curând există certitudinea că va fi persecutat, ceea ce îi pune în pericol nu doar integritatea corporală, ci și viața. Refugiatul este acea persoană care datorită condițiilor din țara sa nu mai dorește să rămână să locuiască în ea.

20. În momentul în care statul nu-si îndeplinește obligația de a asigura protecția cetățeanului sau rezidentului său care este nevoit să-și părăsească țara, responsabilitatea primară a protecției refugiatului revine statelor de primire potrivit Convenției ONU din 1951 privind statutul refugiaților sau instrumentelor juridice regionale la care sunt parte.

21. Direcția azil și apatridie a ajuns la concluzia că solicitantul de azil nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea privind azilul nr.270 din 18.12.2008.

22. Opinează că, urma să-i fie satisfăcută cererea cu privire la acordarea azilului în Republica Moldova și anume prin prisma art. 19 din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind Azilul în Republica Moldova - protecția umanitară, deoarece la data emiterii deciziei circumstanțele s-au schimbat, au loc evenimente politice în

Federația Rusă condamnate de guvernele a peste 193 state ale lumii, are loc exodul masiv al cetățenilor din Federația Rusă.

23. Astfel, aprecierea elementului subiectiv este strâns legată de caracteristica persoanei, deoarece reacția unor persoane aflate în situații similare pot fi diferite în funcție de puternicele convingeri politice, religioase. Analiza cărora îi pot face viața insuportabilă și care a determinat reclamantul să ia o decizie promptă de a nu se întoarce în țara de origine. Prin urmare, temerile acestuia sunt pe deplin justificate. Astfel situația precară în care se află refugiații și protecția care li se acordă nu pot fi înțelese fără a se recurge la standardele conținute în reglementările privind drepturile omului, dreptul internațional umanitar. Aceasta deoarece refugiații sunt categoria de persoane prin care se fac vizibile încălcările drepturilor omului.

24. Nu există o definiție unanim recunoscută a pericolului de a fi persecutat cu toate acestea pot fi deduse din art. 33 al Convenției din 1951 că amenințarea vieții și libertății pe criterii de rasă, religie, naționalitate, convingeri politice sau apartenență la un grup social, întotdeauna va fi calificată ca persecuție.

25. Alți factori nefavorabili, precum situația de nesiguranță în țara de origine, starea de incertitudine și limitările grave ale drepturilor omului sunt factori care urmau a fi analizați în cumul.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

26. Prin încheierea din 31 mai 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a atras în proces în calitate de terț Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

27. Prin hotărârea din 30 iulie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată Tsukanov Anton către Inspectoratul General pentru Migrație, terț Serviciul de Informații și Securitate, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

28. La 29 august 2024, Tsukanov Anton a depus cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii din 30 iulie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, iar la 3 decembrie 2024 și 4 decembrie 2024 a depus cerere de apel motivat, solicitând: casarea integrală a hotărârii cu emiterea unei noi decizii de admitere a pretențiilor înaintate în cererea de chemare în judecată.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

29. Prin decizia din 5 martie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul declarat de Tsukanov Anton și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 30 iulie 2024.

30. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut prevederile art. 17, art. 19, art. 42, art. 43, art. 44 art. 45, art. 48, art. 63, din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova și a notat că, după cum rezultă din notele de interviu, reieșind din declarațiile reclamantului Tsukanov Anton, acesta nu a fost supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Federației Ruse sau Ucrainei, părăsind țara de origine, din alte considerente, nefiind constrâns în acest sens.

31. A indicat că, evaluând declarațiile făcute de solicitantul de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

32. De asemenea, solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce a dus la concluzia de neimpunere a examinării elementului dat.

33. A evidențiat că, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

34. Astfel, Biroul migrație și azil a concluzionat că temerea solicitantului de azil cu privire la cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv, corespunzător, corect a fost stabilit că cererea lui Tsukanov Anton, nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008.

35. A subliniat Curtea de Apel că, corect a stabilit prima instanță că, situația din țara de origine al străinului nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

36. A apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului Tsukanov Anton, din motiv că ultimul nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 al Legii nr. 270 din 18.12.2008, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantului de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine.

37. A notat că, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

38. Astfel, a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – decizia Biroului Migrație și Azil al MAI nr. 471/24/DAA din 20.02.2024, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamantul nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în țara de origine, viața sa se află în pericol, cât și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

39. Cu referire la criticile apelantului asupra faptului că instanța nu a dat apreciere motivelor refuzului de acordare solicitantului a altor forme posibile de protecție decât statutul de refugiat, prevăzute în art. 16 Legii privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008, a reținut că prin prisma art. 225 alin. (1) Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ, or după cum rezultă din dosarul administrativ, reclamantul a solicitat acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

40. Instanța de apel a notat că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

41. La 30 iulie 2025, avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 5 martie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea de chemare în judecată depusă.

ARGUMENTELE RECURSULUI

42. În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor în coraport cu conținutul normelor materiale din Legea nr. 270/2008 privind azilul, instanța de apel a interpretat în mod eronat și arbitrar dispozițiile Legii nr. 270/2008 privind

azilul precum, ignorând vădit probele care confirmă incontestabil existența riscurilor persecutării solicitantului de azil în Federația Rusă și în Ucraina în cazul întoarcerii în țările respective.

43. Notează că, instanța de apel a constatat că, reieșind din analiza interviului, reclamantul nu a fost supus unor tratamente contrare art. 3 CEDO și a părăsit țara din alte motive. Această concluzie relevă o înțelegere eronată și arbitrară a dispozițiilor legale incidente.

44. Or, conform art. 17 din Legea nr. 270/2008, esențială este existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, iar nu existența anterioară a unei persecuții în fapt. Prin urmare, instanța a substituit cerința legală cu o condiție inexistentă în textul legii, apreciind în mod vădit nerezonabil probele.

45. Totodată, art. 19 impune analiza riscului serios ca persoana, dacă s-ar întoarce în țara de origine, să fie supusă unor vătămări grave, fiind vorba despre o situație ipotetică, dar nu consumată, iar instanța a ignorat complet acest cadru conceptual.

46. De asemenea, constatând lipsa unor probe privind existența unor acte de persecuție efectivă în trecut, instanța de apel, în mod arbitrar, nu a acordat aprecierea circumstanțelor, care demonstrează în mod incontestabil demonstrează existența unui risc real de persecuție în cazul întoarcerii solicitantului în țara de origine, precum și existența unor motive serioase și întemeiate de a considera că acesta ar fi expus unor vătămări grave:

47. Cu privire la Federația rusă, notează că, reclamantul a sprijinit financiar Forțele Armate ale Ucrainei, fapt care se sancționează de art. 275 Cod penal Federației Ruse cu până la 20 ani închisoare. Este cetățean ucrainean, ceea ce, în contextul politic actual, sporește riscul de persecuție. Figurează în căutare internațională de către autoritățile Federației Ruse, pe criterii arbitrare. Regimul represiv din Federația Rusă este documentat de numeroase surse internaționale oficiale (ONU, Consiliul Europei, Parlamentul European).

48. Cu privire la Ucraina, situația de război generalizat, cu bombardamente, distrugeri, infrastructură compromisă, corespunde noțiunii de risc serios prevăzut de art. 19 și 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008. Aceste circumstanțe sunt recunoscute inclusiv de IGM în sute de cazuri similare în care cetățeni ucraineni au primit protecție umanitară.

49. Invocă că, instanța de apel a reiterat concluziile instanței de fond, fără a analiza circumstanțele noi, survenite ulterior depunerii cererii de azil, și anume faptul că soția recurentului beneficiază deja de protecție umanitară în Republica Moldova; copilul recurentului s-a născut pe teritoriul Republicii Moldova, ulterior depunerii cererii de azil, ceea ce a generat un drept ulterior la reîntregirea familiei; existența unui risc real de separare familială și afectare a interesului superior al copilului - în contradicție cu art. 9 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului și cu art. 8 CEDO privind dreptul la viață de familie.

50. Aceste aspecte nu au fost nici menționate, nici analizate de către instanțele anterioare, deși erau esențiale și trebuiau evaluate în contextul actual și complet al cazului.

51. O asemenea omisiune constituie o manifestare a caracterului arbitrar în sensul art. 245¹ alin. (1) lit. d) Cod administrativ, prin nerespectarea principiului bunei-credințe, a protecției interesului superior al copilului și a obligației instanței de a analiza cererea de azil în raport cu toate circumstanțele relevante, inclusiv cele apărute ulterior, dar până la momentul soluționării cauzei.

52. Deși declarațiile reclamantului au fost constante, coerente și conforme cu realitatea documentată din țările de origine, instanța le-a considerat neverosimile fără nici o analiză critică. Nu s-a explicat în ce constă lipsa de credibilitate, nici nu s-a aplicat beneficiul dubiului, deși condițiile de la art. 44 erau întrunite.

53. Decizia Curții de Apel reia formal argumentele instanței de fond, fără o analiză proprie, fără examinarea probelor suplimentare depuse în instanța de judecată și fără raportare efectivă la temeiurile invocate în apel. Această lipsă de motivare constituie arbitrarism și încalcă jurisprudența.

54. În drept a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

55. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

56. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

57. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă

acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

58. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

59. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată participanților la proces la 27 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din posta electronică anexat la dosar (f.d.157).

60. Cererea de recurs a fost depusă la 31 iulie 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

61. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele precitate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

62. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare a erorilor de drept.

63. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

64. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă

interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a hotărârii recurate.

65. Din analiza recursului declarat de avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton rezultă, că recurentul a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

66. Referitor temeiul menționat, Completul de judecată relevă că noțiunea de „hotărâre arbitrară” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr.246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, intră în această categorie hotărârile pronunțate cu bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitrarietatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

67. Pe de altă parte, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșeală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

68. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

69. Așadar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton, conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător.

70. Argumentul recurentului potrivit căruia, în cazul reîntoarcerii în țara de origine, viața sa ar fi pusă în pericol nu întrunește condițiile de admisibilitate. În acest sens, instanța de apel a examinat și a motivat corespunzător acest aspect, reținând că probatoriul administrat la dosar nu demonstrează existența unor riscuri reale care să justifice concluzia că, în cazul revenirii în țara de origine, viața recurentului s-ar afla în pericol.

71. Totodată, argumentul recurentului privind existența unor circumstanțe noi care i-ar conferi un drept la reîntregirea familiei nu trece filtrul admisibilității.

Instanța de apel a analizat și acest aspect, reținând că acordarea unei alte forme de protecție ține de competența autorității administrative, nu a instanței de judecată. Or, în prezenta cauză, recurentul a solicitat acordarea azilului.”

72. Criticile recurentului, astfel cum sunt formulate, nu se circumscriu niciunuia dintre temeiurile de admisibilitate ale recursului prevăzute de art. 245¹ din Codul administrativ și, prin urmare, nu sunt apte să influențeze admisibilitatea acestuia.

73. Pe latura procesuală a recursului, completul mai reține că argumentarea recursului se rezumă în esență la reluarea tezelor de fond, fără o individualizare clară a motivelor de admisibilitate prevăzute limitativ de art. 245¹ din Codul administrativ. Chiar și trecând peste această deficiență și analizând pe fond, criticile se dovedesc nefondate pentru rațiunile expuse.

74. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

75. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

76. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

77. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

78. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

79. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

80. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest 12 sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

81. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocata Natalia Lepilov în interesele lui Tsukanov Anton.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă